

*

* *

Το βράδυ στους Μαρτέν ο Πολ δεν είχε κέφι να καθίσει στο πιάνο.

— Βάλτε έναν δίσκο στο γραμμόφωνο.

Η Λυ Κατόν ήταν πυρ και μανία. Τόσες μέρες στο Ντακάρ –για το αναθεματισμένο το περιοδικό της να τραβάει φωτογραφίες τις αραπίνες, φάτσα, προφίλ, με τα μωρά κρεμασμένα στα στήθια τους ή στην πλάτη τους, με θέμα: «Η γυναίκα στην Αφρική»– και τώρα που γύρισε και στολίστηκε για τη βραδιά να διαπιστώνει πως η καινούρια, η ξένη, η Ελληνίδα, στρογγυλοκάθισε στη θέση της; Χορεύει με τον Πιερ ανόρεχτα και μέσα της κοχλάζει ο θυμός.

Ο Πολ τράβηξε τη Νινέτ από το χέρι.

— Σου έχω ένα δώρο.

Μόνοι στη βεράντα, αγκαλιασμένοι.

Ένας χρυσαφής δίσκος αναδυόταν μέσα από τη γαληνεμένη θάλασσα.

— Σου χαρίζω τη σελήνη, ολόγιομη.

Το ακατόρθωτο είχε γίνει. Ο Πολ τής χάριζε τη σελήνη. Δεν είχε τίποτε και κανέναν να φοβηθεί.

— Κλαις;

— Αχ, Πολ! Πώς μάντεψες πως ήθελα τη σελήνη, για να πείσω τη γιαγιά;

— Δεν καταλαβαίνω τι μου λες. Να την πείσεις για ποιο πράμα;

— Μια κουτσομπόλα τής τα πρόφτασε όλα. Μας είδε στο καφέ χτες το πρωί. Όμως σ' αγαπώ και μ' αγαπάς. Έλα αύριο να με ζητήσεις επίσημα από τη γιαγιά. Θα παντρευτούμε, έτσι δεν είναι;

Ο Πολ τα 'χασε. Μια γυναίκα τού έκανε πρόταση γάμου. Ε, λοιπόν, οι Ελληνίδες είναι χειραφετημένες. Το μόνο που βρήκε να πει:

— Το ότι είμαι μαύρος δε θα την πειράξει;

Το γέλιο της Νινέτ, κρυστάλλινο, τον γέμισε χαρά:

— Να την πειράξει; Αγάπη μου, δε σου είπε η Οντέτ ή η Σουζάν πως η προγιαγιά μου ήταν μιγάς ή μαύρη; Θα σου δείξω τη φωτογραφία της, αν δε με πιστεύεις. Αίμα αφρικάνικο τρέχει στις φλέβες μου...